

Arrest

nr. 203 077 van 26 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. WIBAULT
Congresstraat 49
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 maart 2018.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. ROBERT *loco* advocaat T. WIBAULT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name de problemen die hij als Ahmadiyyamoslim zou hebben gekend.

In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde religie noch aan de aangevoerde problemen die verzoeker beweert te hebben gekend omwille van deze religie, en omdat er in de geboortestreek van verzoeker, met name de provincie Punjab, geen sprake is van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 153 992 van 6 oktober 2015.

Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag legt verzoeker de volgende documenten neer: een brief van zijn Belgische advocaat, foto's van verzoeker tijdens activiteiten voor de Ahmadiyyagemeenschap, een attest van de Belgische Ahmadiyyagemeenschap, twee "FIR"s en vertaling, algemene informatie, een studentenkaart, en getuigenissen van andere Ahmadiyya's in België.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Zo verzoeker de mening toegedaan is dat het hoorrecht geschonden is, benadrukt de Raad dat in casu uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de tweede asielaanvraag van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen en de redenen waarom hij deze elementen niet eerder kon aanbrengen (adm.doss., stuk 6, verklaring meervoudige aanvraag), en deze verklaring vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn tweede asielaanvraag op nuttige wijze naar voren kon brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een fotokopie van zijn identiteitskaart. Het origineel, zo stelt hij, zal ter terechtzitting getoond worden. Volgende bemerkingen dienen echter gemaakt te worden. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag verklaard heeft dat zijn identiteitskaart en collegekaart op 6 mei 2014 in Pakistan gestolen werden door een groep jongens die hem bedreigden omwille van zijn religie (adm. doss. 1^e asielaanvraag, stuk 5, gehoorverslag 24 februari 2015, p. 4). Hoe hij zijn identiteitskaart, evenals zijn studentenkaart, heden weet voor te leggen, maakt verzoeker geenszins duidelijk noch biedt verzoeker een verklaring waarom hij zijn identiteitskaart dan niet eerder heeft voorgelegd zo hij hier over beschikte. Dergelijke laconieke houding is allerm minst ernstig te noemen en ondermijnt verzoekers algehele geloofwaardigheid. Bovendien wordt de geloofwaardigheid van het aangevoerde incident op 6 mei 2014 in het bijzonder teniet gedaan nu verzoeker toch nog over zijn identiteitskaart en collegekaart blijkt te beschikken. Wat dit incident betreft werd in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag overigens het volgende opgemerkt: "Wat betreft het ene incident waaruit uw volledige asielrelaas en uw vrees voor vervolging bestaat, werd dan ook nog vastgesteld dat u voor DVZ verklaarde dat dit in april 2014 plaatsvond, waar u voor het CGVS beweerde dat dit op 6 mei 2014 gebeurde (DVZ- vragenlijst punt 5, CGVS gehoorverslag CGVS p. 4). Dit breekt verder het geloof in uw problemen af."

Verzoeker rept in zijn verzoekschrift overigens met geen woord over de gedane vaststellingen omtrent de e-mail die hij aan zijn advocaat gestuurd heeft met de vraag of hij zijn originele documenten neergelegd tijdens zijn eerste asielaanvraag kon terugkrijgen, omdat hij van plan was het land te verlaten. Met het louter neerleggen van zijn identiteitskaart neemt hij niet weg dat niet kan worden nagegaan of verzoeker ook daadwerkelijk het land heeft verlaten, naar welke landen hij is gereisd en of hij eventueel terug is gegaan naar Pakistan.

Verzoeker volhardt een actief Ahmadiyyamoslim te zijn. In het kader van zijn eerste asielaanvraag oordeelde de Raad in zijn met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. 153 992 dat verzoeker een gebrekkige kennis etaleert met betrekking tot zijn religie en beaamt de motieven van de commissaris-generaal waaruit onder meer het volgende blijkt:

"Voorts beweerde u een Ahmadiyya- moslim te zijn, maar hier kan om verschillende redenen geen enkel geloof aan worden gehecht. U bent een hoger opgeleid man die beweert sinds zijn geboorte een

Ahmadi te zijn. Er werden u dan ook enkele algemene kennisvragen over uw religie gesteld, en vragen die betrekking hebben op uw dagelijkse leven als Ahmadi in Pakistan. Hoewel u enkele antwoorden kon geven, bleek uit uw verdere onwetendheid dat uw beperkte kennis ingestudeerd van aard is. U gevraagd naar de stichter van het Ahmadi- geloof, kon zijn naam geven, en u wist dat hij in Qadian begraven lag, maar u wist niet waar of wanneer hij geboren of overleden zou zijn. Ook wist u niet wanneer hij de Ahmadi-religie oprichtte. U wist dat de huidige Khalief familie was van de oprichter, maar u kon niet zeggen welke band ze hebben. U verklaarde dat de stichter 85 boeken geschreven, zou hebben, maar u beweerde er maar een bij titel te kennen, daar u slechts dit ene boek voor een klein deel gelezen zou hebben. U gevraagd naar de inhoud van dit kleine deel van het zeer grote oeuvre van uw stichter, bleef zeer algemeen door te stellen dat het de taak van de imam was om te prediken. U gevraagd tot welke leeftijdsgroep binnen uw religieuze gemeenschap u behoort verklaarde 18 + te zijn en dat de Ahmadies geen leeftijdsgroepen kennen. Dit klopt niet. De Ahmadijegemeenschap wordt op basis van leeftijd en geslacht ingedeeld. Zo zou u geboren in 1990, behoren tot de "Khuddam-ul-Ahmadiyya"- groep, de mannen van 16 jaar tot 40 jaar. Dat u zoiets niet zou weten, ondermijnt volledig uw bewering een Ahmadi te zijn. U gevraagd naar de wetgeving tegen Ahmadies die in Pakistan bestaat en die uw algemeen dagelijks leven als Ahmadi voor een groot deel zou bepalen, bleef hier uiterst vaag over. Hoewel u naar wetten, artikels en inhoud en de geschiedenis hierachter gevraagd werd, kon u enkel aanhalen dat Ahmadies tot niet- moslims verklaard werden en een moskee niet moskee mochten noemen (gehoorverslag CGVS p. 8). U kon niets zeggen over de bekende "Ordinance XX" of de specifieke wetsartikels wegens blasfemie die tegen Ahmadies gebruikt worden om hen te vervolgen (zoals 295-c en vooral 298-b en c die specifiek spreken over Ahmadies). Dat u zoiets als Ahmadi niet zou weten is volstrekt ongeloofwaardig. U gevraagd achter kranten of tijdschriften van de Ahmadijegemeenschap verwees vreemd genoeg niet naar de bekendste krant, "Al Fazal", maar wel naar een tijdschrift dat volgens u "Khuddam ul Ahmadiyya" heet. Daar dit de naam is van de leeftijdsgroep waartoe u zou moeten behoren, is het duidelijk dat u wel de klok hoort luiden, maar de klepel niet weet hangen. U verklaarde ooit in Rabwah geweest te zijn, maar u gevraagd achter bekende gebouwen in deze stad die centraal staat in de Ahmadi gemeenschap noemde vreemd genoeg de grootste en bekendste Ahmadi moskee "Masjid-e-Aqsa" niet. U verwees wel naar de bekende begraafplaats "Bahishti Maqbara", maar toen u gevraagd werd welke bekende Ahmadies hier begraven lagen kon u enkel Abdus Salam, de eerste Pakistaanse Nobelprijswinnaar noemen, andere bekende Ahmadies die hier liggen kon u niet noemen, terwijl toch o.a. minstens twee van uw religieuze leiders hier begraven liggen. Tenslotte is het uiterst bevreemdend dat u als Ahmadi na uw aankomst in België niet meer aansluiting gezocht zou hebben met uw religieuze gemeenschap hier in het land. Uiteindelijk kunt u uw religie vrij belijden in België, dit in tegenstelling tot Pakistan, waardoor het niet meer dan normaal lijkt dat u veel meer interesse in uw gemeenschap zou tonen. U beweerde in België echter maar éénmaal naar een "missionhouse" gegaan te zijn en u kende de naam van uw leider in België dan ook niet, enkel zijn bijnaam Raja. Uw verklaring voor uw totale onwetendheid, nl. dat u zich niet veel bezig hield met religie, maar vooral met uw studies, is onvoldoende. Het gaat hier immers over zaken die u als Ahmadi dagdagelijks zou tegenkomen. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering een Ahmadiyya te zijn."

Verzoeker legt in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag een attest neer van de Belgische Ahmadiyyagemeenschap daterend van 24 november 2016 en foto's waarin hij te zien is tijdens activiteiten voor de Ahmadiyyagemeenschap in België. Ofschoon voormeld attest vermeldt dat verzoeker een Ahmadi is van bij de geboorte en zijn grootvader en moeder zich hebben ingezet voor de lokale gemeenschap in Pindibagho, is het duidelijk dat gezien verzoekers hogervermelde totale gebrek aan kennis over zijn religie daar hij niets weet over de dagdagelijkse organisatie of de bestaande wetgeving die bestaat tegen leden van zijn gemeenschap, verzoeker enkel een Ahmadiyya in naam is zonder dat deze religie een doorgedreven centraal element in zijn leven uitmaakt. Zoals in de bestreden beslissing ook wordt opgemerkt, is het duidelijk dat verzoekers religie niet van belang was voor hem tijdens zijn leven in Pakistan; verzoeker gaf immers zelf aan vooral bezig te zijn met zijn studies. Deze vaststelling vindt overigens bevestiging in het feit dat verzoeker na zijn aankomst in België niet meer aansluiting zocht bij zijn religieuze gemeenschap hier in België. Het is dan ook allerm minst ernstig te noemen dat verzoeker na confrontatie met deze vaststelling, zich als "actief" lid van de Ahmadiyyagemeenschap in België tracht te profileren. Daar religie duidelijk geen dagdagelijks element in verzoekers leven vormt, staat niets verzoeker in de weg om terug te keren naar Pakistan, waar hij gezien zijn totale gebrek aan interesse voor wat mogelijks zijn thuisreligie is, niet zou opvallen en louter omwille van zijn activiteiten in België gevisieerd zou worden of zwaar gediscrimineerd zou worden. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij, zoals beargumenteerd in voorliggend verzoekschrift, een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van een toegeschreven religieuze identiteit. Het is aan verzoeker om die vrees en problematiek met concrete en valabele gegevens in

concreto aannemelijk te maken, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Het louter verwijzen naar de algemene situatie van de Ahmadiyya in Pakistan en het bijbrengen van getuigenissen van Ahmadi's uit zijn dorp die erkend vluchteling zijn, volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van zowel zijn werkelijke doorgedreven beleving van zijn religie als de voorgehouden problemen die hij omwille van zijn religie zou hebben gekend, in gebreke.

Verzoekers betoog aangaande de authenticiteit van het attest van de Belgische Ahmadiyyamoslimgemeenschap is te dezen niet dienstig daar de authenticiteit van voormeld attest op zich niet betwist wordt.

Het overige betoog van verzoeker doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in verzoekers regio van herkomst, met name de provincie Punjab, geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 maart 2018, voert verzoekende partij toe dat zij thans haar originele identiteitskaart neerlegt, zodat niet meer kan getwijfeld worden aan haar identiteit. Op de vraag waarom zij pas nu dit document voorlegt stelt verzoekende partij dat dit document in Pakistan werd gestolen en dat op de

achterkant een nummer staat zodat diegene die de identiteitskaart vindt, die aan de rechtmatige eigenaar kan doen toekomen. Verzoekende partij vervolgt dat zij een actief lid is van de Ahmadiyya-gemeenschap, en dat dit belangrijk element, dat ondersteund wordt door een verklaring van de Ahmadiyya-gemeenschap, wordt genegeerd, en zij daarover niet werd gehoord door het Commissariaat-generaal. Verzoekende partij vraagt de Raad een krachtig signaal te geven aan het CGVS dat nieuwe elementen en documenten zorgvuldig moeten onderzocht worden. Voorts wijst zij er op dat er een systeem bestaat bij de Ahmadiyya-gemeenschap waarbij alle incidenten worden ingeschreven in registers. Door de gemeenschap in België werd een vraag gesteld aan Londen, die dan de vraag doorspeelt aan het hoofd van de gemeenschap in Pakistan, die dan op zijn beurt de vraag stelt aan de lokale gemeenschap. Verzoekende partij wijst erop dat dit een betrouwbaar systeem is en dat dit ook wordt toegegeven in de COI en reeds beschreven is door andere asielinstanties in Europa. Verzoekende partij beklaagt zich erover dat zij niet wordt geloofd maar dat geen rekening gehouden werd met dat nieuw stuk. Tot slot wijst verzoekende partij er een gelijkaardige zaak hangende is voor het Europees Hof, met name de zaak Basra.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen valabele argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 14 maart 2018 opgenomen grond.

4.2.1. Verzoekende partij legt thans haar originele identiteitskaart neer, doch aan de verklaring waarom zij dit document nu pas neerlegt, met name omdat dit in Pakistan gestolen werd maar teruggevonden werd en naar haar werd opgestuurd, hecht de Raad geen geloof. Verzoekende partij verklaarde in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming dat haar identiteitskaart en collegekaart op 6 mei 2014 in Pakistan gestolen werden door een groep jongens die haar bedreigden omwille van haar religie (adm. doss. 1^e asielaanvraag, stuk 5, gehoorverslag 24 februari 2015, p. 4). Niet alleen haar identiteitskaart, maar ook haar studentenkaart weet zij heden voor te leggen. Betreffende deze studentenkaart verklaarde verzoekende partij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken daarentegen dat haar moeder haar studentenkaart achteraf heeft teruggevonden in haar boekentas (adm.doss., stuk 6, verklaring meervoudige aanvraag, punt 17). Aan de verklaring van verzoekende partij dat haar identiteitskaart en collegekaart gestolen werden, en bij uitbreiding de bewering dat haar identiteitskaart werd teruggevonden, kan gelet op haar tegenstrijdige verklaringen dienaangaande niet worden aangenomen. Daarnaast wordt in de beschikking het volgende gesteld: *“Verzoeker rept in zijn verzoekschrift overigens met geen woord over de gedane vaststellingen omtrent de e-mail die hij aan zijn advocaat gestuurd heeft met de vraag of hij zijn originele documenten neergelegd tijdens zijn eerste asielaanvraag kon terugkrijgen, omdat hij van plan was het land te verlaten. Met het louter neerleggen van zijn identiteitskaart neemt hij niet weg dat niet kan worden nagegaan of verzoeker ook daadwerkelijk het land heeft verlaten, naar welke landen hij is gereisd en of hij eventueel terug is gegaan naar Pakistan.(...)”* De Raad kan slechts vaststellen dat verzoekende partij dit element niet betwist, noch ontkracht.

4.2.2. Waar verzoekende partij vervolgt dat zij een actief lid is van de Ahmadiyya-gemeenschap en dat dit ondersteund wordt door een verklaring van de Ahmadiyya-gemeenschap, verwijst de Raad vooreerst naar de bevindingen naar aanleiding van verzoekende partij haar eerste vraag tot internationale bescherming:

“Voorts beweerde u een Ahmadiyya- moslim te zijn, maar hier kan om verschillende redenen geen enkel geloof aan worden gehecht. U bent een hoger opgeleid man die beweert sinds zijn geboorte een Ahmadi te zijn. Er werden u dan ook enkele algemene kennisvragen over uw religie gesteld, en vragen die betrekking hebben op uw dagelijkse leven als Ahmadi in Pakistan. Hoewel u enkele antwoorden kon geven, bleek uit uw verdere onwetendheid dat uw beperkte kennis ingestudeerd van aard is. U gevraagd naar de stichter van het Ahmadi- geloof, kon zijn naam geven, en u wist dat hij in Qadian begraven lag, maar u wist niet waar of wanneer hij geboren of overleden zou zijn. Ook wist u niet wanneer hij de Ahmadi-religie oprichtte. U wist dat de huidige Khalief familie was van de oprichter, maar u kon niet zeggen welke band ze hebben. U verklaarde dat de stichter 85 boeken geschreven, zou hebben, maar u beweerde er maar een bij titel te kennen, daar u slechts dit ene boek voor een klein deel gelezen zou hebben. U gevraagd naar de inhoud van dit kleine deel van het zeer grote oeuvre van uw stichter, bleef zeer algemeen door te stellen dat het de taak van de imam was om te prediken. U gevraagd tot welke leeftijdsgroep binnen uw religieuze gemeenschap u behoort verklaarde 18 + te zijn en dat de Ahmadies geen leeftijdsgroepen kennen. Dit klopt niet. De Ahmadijegemeenschap wordt op basis van leeftijd en geslacht ingedeeld. Zo zou u geboren in 1990, behoren tot de “Khuddam-ul-Ahmadiyya”- groep, de mannen van 16 jaar tot 40 jaar. Dat u zoiets niet zou weten, ondermijnt volledig uw bewering een Ahmadi te zijn. U gevraagd naar de wetgeving tegen Ahmadies die in Pakistan bestaat

en die uw algemeen dagelijks leven als Ahmadi voor een groot deel zou bepalen, bleef hier uiterst vaag over. Hoewel u naar wetten, artikels en inhoud en de geschiedenis hierachter gevraagd werd, kon u enkel aanhalen dat Ahmadies tot niet-moslims verklaard werden en een moskee niet moskee mochten noemen (gehoorverslag CGVS p. 8). U kon niets zeggen over de bekende "Ordinance XX" of de specifieke wetsartikels wegens blasfemie die tegen Ahmadies gebruikt worden om hen te vervolgen (zoals 295-c en vooral 298-b en c die specifiek spreken over Ahmadies). Dat u zoiets als Ahmadi niet zou weten is volstrekt ongeloofwaardig. U gevraagd achter kranten of tijdschriften van de Ahmadi gemeenschap verwees vreemd genoeg niet naar de bekendste krant, "Al Fazal", maar wel naar een tijdschrift dat volgens u "Khuddam ul Ahmadiyya" heet. Daar dit de naam is van de leeftijdsgroep waartoe u zou moeten behoren, is het duidelijk dat u wel de klok hoort luiden, maar de klepel niet weet hangen. U verklaarde ooit in Rabwah geweest te zijn, maar u gevraagd achter bekende gebouwen in deze stad die centraal staat in de Ahmadi gemeenschap noemde vreemd genoeg de grootste en bekendste Ahmadi moskee "Masjid-e-Aqsa" niet. U verwees wel naar de bekende begraafplaats "Bahishti Maqbara", maar toen u gevraagd werd welke bekende Ahmadies hier begraven lagen kon u enkel Abdus Salam, de eerste Pakistaanse Nobelprijswinnaar noemen, andere bekende Ahmadies die hier liggen kon u niet noemen, terwijl toch o.a. minstens twee van uw religieuze leiders hier begraven liggen. Tenslotte is het uiterst bevreemdend dat u als Ahmadi na uw aankomst in België niet mee aansluiting gezocht zou hebben met uw religieuze gemeenschap hier in het land. Uiteindelijk kunt u uw religie vrij belijden in België, dit in tegenstelling tot Pakistan, waardoor het niet meer dan normaal lijkt dat u veel meer interesse in uw gemeenschap zou tonen. U beweerde in België echter maar éénmaal naar een "missionhouse" gegaan te zijn en u kende de naam van uw leider in België dan ook niet, enkel zijn bijnaam Raja. Uw verklaring voor uw totale onwetendheid, nl. dat u zich niet veel bezig hield met religie, maar vooral met uw studies, is onvoldoende. Het gaat hier immers over zaken die u als Ahmadi dagdagelijks zou tegenkomen. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw bewering een Ahmadiyya te zijn.(...)" (CGVS 27 februari 2015)

De Raad oordeelde in haar arrest nr. 153 992 van 6 oktober 2015 het volgende:

"Verder volhardt verzoeker in zijn bewering een Ahmadiyya-moslim te zijn en herhaalt hij dat zijn gebrekkige kennis te wijten is aan het feit dat hij zich op zijn studies en niet op zijn religie concentreerde. In de bestreden beslissing werd terecht gesteld dat dit laatste geen afdoende verklaring biedt voor verzoekers gebrekkige kennis met betrekking tot zijn religie, zoals uitgebreid aangetoond in de bestreden beslissing. Het louter opnieuw herhalen van deze verschoningsgrond in onderhavig verzoekschrift, is geen dienstig verweer. Wat betreft de documenten die verzoeker bijbrengt ter staving van zijn beweerde religie (verzoekschrift, stukken 3-6, aanvullende nota stukken 1 tot en met 6), dient erop gewezen dat documenten immers enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. In casu blijkt uit de pertinente motivering dienaangaande in de bestreden beslissing, en die door verzoeker verder op geen enkele wijze in concreto wordt weerlegd in onderhavig verzoekschrift, dat verzoeker geenszins geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn religie. Het certificaat (aanvullende nota, stuk 1) waarbij bevestigd wordt dat verzoeker aangesloten is bij de Ahmadiyya-gemeenschap is bovendien een handgeschreven stuk dat door om het even wie kan geschreven zijn. Ten overvloede kan worden vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegde omtrent zijn identiteit zodat evenmin kan worden nagegaan of de persoon vermeld in de diverse documenten weg degelijk verzoeker is.(...)" (eigen onderlijning)

De Raad benadrukt dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

De Raad kan onder andere vaststellen dat verzoekende partij tijdens haar eerste vraag om internationale bescherming toegaf dat haar kennis over het Ahmadi geloof gebrekkig was enerzijds en zij om die reden niet aannemelijk maakte een vrees voor vervolging te moeten koesteren omwille van haar Ahmadiyya geloof.

4.2.3. Bij haar huidige aanvraag voor internationale bescherming volhardt verzoekende partij in wezen in de verklaringen van haar eerste aanvraag en voert zij een vrees voor vervolging aan omwille van haar geloof. Ter ondersteuning van haar tweede asielaanvraag legt verzoekende partij de volgende

documenten neer: een brief van haar Belgische advocaat, foto's van verzoekende partij tijdens activiteiten voor de Ahmadiyyagemeenschap, een attest van de Belgische Ahmadiyyagemeenschap, twee "FIR"s en vertaling, algemene informatie, een studentenkaart, en getuigenissen van andere Ahmadiyya's in België.

In de hogervermelde beschikking werd het volgende gesteld naar aanleiding van de door verzoekende partij voorgelegde documenten: *"Verzoeker legt in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag een attest neer van de Belgische Ahmadiyyagemeenschap daterend van 24 november 2016 en foto's waarin hij te zien is tijdens activiteiten voor de Ahmadiyyagemeenschap in België. Ofschoon voormeld attest vermeldt dat verzoeker een Ahmadi is van bij de geboorte en zijn grootvader en moeder zich hebben ingezet voor de lokale gemeenschap in Pindibagho, is het duidelijk dat gezien verzoekers hogervermelde totale gebrek aan kennis over zijn religie daar hij niets weet over de dagdagelijkse organisatie of de bestaande wetgeving die bestaat tegen leden van zijn gemeenschap, verzoeker enkel een Ahmadiyya in naam is zonder dat deze religie een doorgedreven centraal element in zijn leven uitmaakt. Zoals in de bestreden beslissing ook wordt opgemerkt, is het duidelijk dat verzoekers religie niet van belang was voor hem tijdens zijn leven in Pakistan; verzoeker gaf immers zelf aan vooral bezig te zijn met zijn studies. Deze vaststelling vindt overigens bevestiging in het feit dat verzoeker na zijn aankomst in België niet meer aansluiting zocht bij zijn religieuze gemeenschap hier in België."*

Waar verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat zij een actief lid is van de Ahmadiyya-gemeenschap, en dat dit een belangrijk element is, dat ondersteund wordt door een verklaring van de Ahmadiyya-gemeenschap, dit element genegeerd wordt door de commissaris-generaal en verzoekende partij daarover zelfs niet werd gehoord, wijst de Raad erop dat verzoekende partij geenszins betwist (i) dat zij met geen woord rept over de gedane vaststellingen omtrent de e-mail die zij aan haar advocaat gestuurd heeft met de vraag of zij haar originele documenten neergelegd tijdens haar eerste asielaanvraag kon terugkrijgen, omdat zij van plan was het land te verlaten, en (ii) dat naar aanleiding van haar eerste vraag om internationale bescherming vastgesteld werd dat haar kennis over haar geloof gebrekkig was, was zij bevestigde. Gelet op verzoekende partij haar gebrekkige kennis van haar Ahmadi-geloof, niettegenstaande zij een opgeleid persoon is, is het duidelijk dat haar religie niet van belang was voor haar tijdens haar leven in Pakistan. Zij gaf overigens zelf aan vooral bezig te zijn met haar studies.

Deze vaststellingen worden niet in het minst in een ander daglicht geplaatst door een attest van de Ahmadiyya-gemeenschap in België en getuigenissen van leden in België. Dit klemmt des te meer nu naar aanleiding van de eerste vraag om internationale bescherming 3 jaar geleden werd vastgesteld dat *"het uiterst bevreemdend dat u als Ahmadi na uw aankomst in België niet meer aansluiting gezocht zou hebben met uw religieuze gemeenschap hier in het land. Uiteindelijk kunt u uw religie vrij belijden in België, dit in tegenstelling tot Pakistan, waardoor het niet meer dan normaal lijkt dat u veel meer interesse in uw gemeenschap zou tonen. U beweerde in België echter maar éénmaal naar een "missionhouse" gegaan te zijn en u kende de naam van uw leider in België dan ook niet, enkel zijn bijnaam Raja(...)"*.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift en ter terechtzitting, onder verwijzing naar informatie, stelt dat het attest door de Ahmadiyyagemeenschap werd opgesteld en *"om een dergelijk attest op te stellen (...) de zetel van de gemeenschap in België de gewone procedure (heeft) gevolgd. De aanvraag (...) naar de hoofdzetel in Londen (is gestuurd), waar het verder naar Rabwah is doorgestuurd."* en *"De antwoorden (...) terug(komen) via dezelfde weg"*, stelt de Raad vast dat de Heer I.H., hoofd van de Ahmadiyya gemeenschap in België, bevestigt dat verzoekende partij een actief lid is van de gemeenschap in België. Uit het stuk blijkt daarnaast zeer algemeen dat verzoekende partij vervolging heeft ondergaan van haar schoolkameraden. De Raad stelt vast dat (i) uit niets blijkt dat de Ahmadiyya gemeenschap van België de *"gewone procedure"* heeft gevolgd zoals verzoekende partij beweert, met name dat een aanvraag werd gestuurd naar Londen die de aanvraag dan naar Rabwah zou hebben gestuurd, en (ii) voor de vervolging zeer algemeen wordt gesteld dat zij door schoolkameraden werd vervolgd. Er wordt geen enkele concrete toelichting gegeven welk incident verzoekende partij ertoe zou hebben aangezet haar land van herkomst te ontvluchten. Op geen enkele wijze is aangegeven of dit beweerde incident dan ook werd nagetrokken in verzoekende partij haar land van herkomst of dat dit incident werd geregistreerd door de gemeenschap in Pakistan. Uit de voorgelegde stukken blijkt derhalve dat verzoekende partij inmiddels contact heeft met haar gemeenschap en als actief lid in België deelneemt aan gemeenschapswerk.

De Raad wijst er voorts op dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of

een toekenning van de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 kan niet worden afgeleid dat het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat de FIR's betreffen stelt de Raad vast dat verzoekende partij thans wel een identiteitskaart indient maar de andere motieven van de bestreden beslissing waarom de FIR's zijn relaas niet kunnen ondersteunen niet worden weerlegd.

Het loutere gegeven dat er een gelijkaardige zaak hangende is voor het Europees Hof, met name de zaak Basra, doet geen afbreuk aan de concrete gedane vaststellingen in deze zaak omtrent de afgelegde verklaringen en overgelegde stukken van verzoekende partij en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS